

අනුරාධ ඒ දින කීපය ගෙවීම් මෙන් සිත් තැවුලකිනි. නිෂාධි පිළිබඳ තොරතුරක් නොදැන ගෙවන සෑම තත්පරයක්ම කල්පයක් සේ දින යයි ඔහුට සිතූණි. සිත නොසන්සුන් වී ඇත.

මේ දින කීපයේ ඔහු බොහෝ වැඩි අතපසු කළේ ය. අවුරුදු ගණනාවක් නොකඩවා සහනාති වූ වසරේ රාජ්‍ය නාට්‍ය උළෙලට ද පළමු වතාවට නොයා සිටියේ ය. සාකච්ඡා ලබා ගැනීම සඳහා ඇමතුම් දුන් පුවත්පත් වාර්තාකරුවන් තුන් හතර දෙනෙකුම ඔහු ආපසු හරවා සැවිවේ තමාට අසනීප යයි හඟවමිනි. දින ගණනාවක්ම රූ ගත කිරීම් වලට ද අනුරාධ සහනාති නොවී සිටියේ ය.

කිසිවකට සිත යොමු කරන්නට තරම් නිරවුල් මානසිකත්වයක් ඔහුට නොවී ය. කාමරයෙන් පිටත ලෝකයෙන් වෙන්ව සිටින්නට ඔහුට අවශ්‍ය විය. ඔහු දින ගණනාවක්ම ගෙවුවේ කාමරය තුළට තුලිව ගත්වන ම ය.

නුමේ සිත මෙහි නියා මසින ගෙන ගියේ ඇති සුසුම් පා කර දමා කඳුළු ඉපැදුවේ ඇති බිඳුණු හඳවන පුරා රැදුණු සිතුවම දරා කියන මේ පිටිනේ තවත් නපුරුදැයි කියා

“රිය ලැබී නිසා ෂූට් කැන්සල් කරන්න වුණ එකට මිස්ටර් සිරිමාන්න හොඳටම ආපසු කිව්වා..” අනුරාධ හමුවන්නට ආ සුනෙන් කීවේ ය. “මිනිගෙන් සල්ලි එක්ක සෙල්ලම් කරන්නවයි කියලා විරේක්චරී කාර්යටත් හොඳටම දෙති කැපුවා..”

අනුරාධ කිසිවක් නොකියා ජනේලයෙන් එපිට ඇත අහස දෙස ම බලා සිටියේ ය.

“පියළු නටන්න එපා බං” සුනෙන් නැවත කීවේ ය. අනුරාධ සිය මතුරාගේ මුහුණ බැලුවේ එවිට ය. ඔහු කෝප ගෙන සිරිතැයි සුනෙන් සිතුවේ ය.

“අපි යන්න නෙවෙයි බං.. අපි මිනිස්සු.. රඟපානවා කියන එක මිඤ්ඤිත් වැඩක් කරනවා වගේ දෙයක් ද? ආයුරුකන් අතට අරන් ඇත්පිමක් හඳුනවා වගේ දෙයක් ද? සල්ලිකාර කමට විතුවපි හැදව්ව මේ මිනිස්සු රඟපෑම ගැන මොනද දන්නේ.. රඟපානවා කියන්නෙ සම්පූර්ණයෙන්ම මහස හා බැඳීවිට අහභයයක් කියලා මේ මිනිස්සුන්ට කියල දෙන්නෙ කවිද? වර්තමානට ආවේය වෙන් නොකොයි තරම් විත්ත ඒකාග්‍රතාවක් ගියෙන්න මිනෙද?”

“මිඤ්ඤිත් දන්නෙ අපිනෙ බං.. ප්‍රොඩියුසර්ලාට මිවා ගැන ගිතන්න මිනෙ කමක් නැතනේ.. ඒ මිනිස්සු සල්ලි වියදම් කරන්නෙ උපරිම ප්‍රතිලාභ ගන්නනෙ”

“උදේ දහයට කොල්ලගෙන පාරි එක කරලා පොළොවට දුෂ්ටයකට පාරි එක කරලා තුන වෙනකොට විලිඤ්ඤායාගෙන පාරි එකක් කරන නලුවෝ ඇති.. උඹ දන්නවනෙ මං ඒවගේ නලුවෙක් නෙවෙයි කියලා.. මං ලොබ කමට එක පාර වර්ත දහයක් බාරගන්නෙ නැතැනෙ.. බාරගන්න වර්ත එක ගිනිත් කරන මිනිගෙන් මං.. ඒකට මට මානසික නිදහස අවශ්‍යයි.. වර්තයට සුදානම් නැතිවී ෂූට් එකට ගිනිත් බොරු කරන්න මට බැහැ. එනෙම කරන එක ඒ නිර්මාණයට කරන වරදක්.. ඒ ඩිරේක්ටර්ට කරන වරදක්.. අන්තිමේදී බාල නිර්මාණයකට සල්ලි වියදම් කළාය කියලා ඒ නිෂ්පාදකයාටත් ගිනිත්.. යමක් කරනකොට ඒකට උපරිම ශක්තිය යොදවන්න මිනෙ.. ඒ වෙනුවෙන් අමතර වියදමක් ගියත් අවසානේදී හොඳ නිර්මාණයක් එළියට එව්”

අනුරාධ කියන්නේ ඇත්ත බව සුනෙන් දනිනි. ඔහු නැවතත් ඒ ගැන කතා කරන්නට නොගියේ ඒ නිසා ය. ඇඳ මත වාඩි වූ ඔහු කාමරය සිසාරා බැල්මක් හෙලුවේ ය. කාමරයේ අපිළිවෙල සිය මතුරාගේ සිත පිළිබිඹු කරන්නේ

යයි ඔහුට සිතූණි. “නිෂාධි කතා කළේ නැහැ නේද?” සුනෙන් ඇසුවේ බිම තිබූ පොත් එකකු කර රාක්කයෙහි තැන්පත් කරන අතරදී ය. අනුරාධ ගිස සලා නැහැ යයි අහිතයෙන් කීවේ ය.

“උඹට එයාව විශ්වාස ද..? එනෙ ගියාට පස්සෙ උඹව අමතක වුණා ද දන්නෙ කොහොම ද? දන්නවනෙ කෙල්ලන්ගෙන හැටි”

අනුරාධ සිතාසුනේ ය. “මට නිෂාධිව විශ්වාසයි.. ඒක උඹට තේරුම් ගන්න අමාරු ඇති.. ඒත් මට එයාව විශ්වාසයි..”

“මොකක්ද දැන් ඉතින් කරන්න

තමා දෙස හැරී බලන්නයි ඔහු බලාපොරොත්තු වූ හමුද ඇ එසේ නොකර බවට පසු කවුළුවෙන් පිටත බලා සිටියා ය.

බිඳු වැටුණු පිටිනේ වසන්තය නොළන්නට පුරුදු ද ඒ දවසම දුක් වින්ද ගං තෙරක අම මිනිරි රසඳුනම නෙත ගැටුණු නිශේෂය හැකිවේද මකන්නට නෙත් තුළින් කිසිදාක “කියන්න..” ඔහු සැහෙන වේලාවකට පසු කීවේ ය. “මං... කියන්න දෙයක්.. ගියෙහවා..” ඇය

නිෂාධි කීවා ය. ඔහු එක්වර පිළිතුරක් නොදුන්නේ ය. සැහෙන දුරක් කල්පනාවෙන් බර්ට වාහනය පැදවීවේ ය. “මම එනෙම නිර්ණයකට ඇවිත් නෑ තාම..” ඔහු දැඩි ව කීවේ ය. “.. මට තව ගිතන්න මිනෙ..”

නිෂාධි උපහාසයෙන් සිතාසුණා ය.

“ගිතන්න මිනෙ..?” ඇ ඔහුගේ වචන පුරුච්චාරණය කළා ය. “.. තමන්ගෙන නෙහි වෙන මිනිගෙනුගෙන් දැරුවෙක් හදාගෙන ආවාම තව මොනා ගිතන්න ද..?”

ඇගේ වචන ගී සැරයක් මෙන් ඔහුගේ සිත කිරී ගැස්සුවේ ය. එය සිය ආත්මානිමානයට එල්ල කළ මරු පහරක් නොවේදැයි වැරදිගෙන්ම ඔහුගේ මුහුණ කෝපයෙන් රතු ව ගියේ ය. ඔහු ගිටියට පැමිණෙන තෙක් ම තව එකම වදනක් නේ මුඛින් පිට නොකළේ ය.

වාහනය තවත්වත්ම එයින් බැස ගත් නිෂාධි කාමරයට වැදී පොර වසා ගන්නා ය. දිලීප ගෙට ගොඩ නොවූ බව නිෂාධිට දැනුණි.

වික වේලාවකට පසු ඔහුගේ වාහනය පිටත්ව යන හඬ ඇසට හොඳින් ඇසුණි.

ගිස මත දරා සිටි මහා බරක් බිම තිබිබත් මෙන් ඇගේ සිත සැහැල්ලුවට පත්ව තිබුණි. දැන් නිර්ණය ඇත්තේ දිලීප ඇත ය.

වෙහෙස ගිමවන තෙක් නිෂාධි ඇඳෙහි ඇළ වී සිටියා ය. දැන් පමා වන්නට කාලයක් නැති බව ඇසට දැනෙයි.

යන්නේ..? මෙතෙම කල්පනා කර කර ඉඳලා හරී යන්නේ නැහැනෙ.. මෙතෙක් උමේ ගිතට ගිවනක් නෑ.. අරහෙන් වැඩි අතපසු වෙනවා.. මොකක් හරී කෙල්ලවරක් ගියෙන්න මිනෙනෙ බං..”

“එයා කොයි වෙලාවෙ හරී කතා කරයි..” අනුරාධ මිමිඟුවේ ය. “එතකල් මට බලා ඉන්න වෙනවා..”

00000000000000

දිලීප වාහනය පැදවූයේ කල්පනාවෙන් බර වූ සිතිණි. තමාට යාබද අසුනේ වාඩි වී සිටින නිෂාධි පිළිබඳ කිසිදු කල්පනාවකින් තොරව ඔහු ඉදිරිය බලාගත්වන ම වාහනය පැදවීවේ ය. ඇගෙන් අසන්නට කිසිවක් ඔහුගේ සිත් ඉතිරිව නොතිබුණි. ඇගේ මුහුණේ රැඳී තිබුණේ සතුටක් ද නැත්නම් වෙනත් හැඟීමක් ද කියා හෝ සිතන්නට තරම් නිරවුල් මහසක් ඔහුට නොවී ය.

“දිලීප...” ඔහු බලාපොරොත්තු නොවූ මොහොතක ඇ කතා කළා ය. ඔහු පිළිතුරක් නොදුන්නා පමණක් නොව ඇය දෙස හැරී බලන්නටවත් උත්සාහ නොකළේ ය.

“දිලීප...” නිෂාධි නැවත කතා කළා ය. “අපි ඊකක් කතා කරන්න මිනෙ.. මට මයාට කියන්න දෙයක් ගියෙහවා..” ඇගේ කටහඬෙහි වූ තැන්පත් ස්වරූපය ඔහු විස්මයට පත් කළේ ය. එහි කිසිදු ගිහැස්මක් කම්පනයක් හෝ වෙනයම් කිසිදු හැඟීමක් හෝ නොවී ය. මේ තරම් ව්‍යසනයක් සිදුව තිබියදී ඇය මේ තරම් තැන්පත්ව සිටින්නේ කෙසේදැයි ඔහුට සිතාගත නොහැකි විය.

ඔහු හැරී ඇය දෙස බැලුවේ ය. ඇය

යමක් කියන්නට තැන් කළා ය. ඔහු නොයිවසිල්ලෙන් බලා සිටියේ ය. “.. දිලීප.. අපි දෙන්නට තවත් මේ ගමන යන්න බැහැ.. අපි වෙන් වෙන්න මිනෙ”

“ඒ මොකට ද..?” ඔහු වගා ඇසුවේය.

“තේරෙන්න නෙදැ..?” ඇ කෝපයෙන් ඇසුවා ය. පිටිතයේ කිසිම දිනෙක ඇය මේ ස්වරූපයක් කතා කරනු ඔහු ඇයා තිබුණේ නැත.

“මට හැම දේම තේරෙනවා...” ඔහු කීවේ ය.

“දිලීප අපට අවංකව තව දුරටත් මේ ගමන එකට යන්න බැහැ..” නිෂාධි නැවත කීවා ය. පළමු වතාවට ඇගේ දිව පැටලුණි. මේ සත්‍යය කටුක වුව ද සියල්ල හෙළිදරව්

00000000000000

දිලීප ගිවසින් පිටව ආවේ අරමුණකින් තොරව ය. කොහෙකට හෝ ගොස් තිදහසේ කල්පනා කරන්නට ඔහුට අවශ්‍ය විය. විශ්ව විද්‍යාලයට ආවේ පූර්ව සැලසුමක් ඇතිව නොවේ. පුරුද්දට මෙන් ඉඹේට ම එය සිදුවිය. සිය කාමරයට වැදී පොරතුළ දමා ගත් දිලීප මේසයට ගිස තබා ගත්තේ ය.

සිදුව ඇති සියල්ල දරා ගන්නට නොහැකි තරම් බරපතල ලෙස ඔහුගේ සිතට වද දෙයි. මේ සියල්ල මෙසේ සිදු වූයේ ඇයි? වරද කාගේ ද? කළ යුත්තේ කුමක් ද?

නිෂාධි වෙන්ව යාමට අවසර පතන්නී ය. ඇය යම් දිනෙක තමාගෙන් ඒ ඉල්ලීම කරනු ඇති බව ඔහු නිෂැකවම දැන සිටියේ ය. ගැහැනියකට අවශ්‍ය

බොහෝ දේ තමාගෙන් ඇයට නොලැබෙන්නට ඇත. නිෂාධිට තමන්ගෙන් දුරුවකු නොලැබෙන බව ඇය නොදැන සිටින්නට හේතුවක් නැත. කිසි විටෙක හෙළිදරව් නොකළ ද ඇය ද මේ සියල්ල සිතින් දරා ගනිමින් වේදනා විඳින්නට ඇත. කෙළින් කතා කරන්නට තරම් දීර්ඝයට නොතිබුණා වන්නට ද ඇත. පළමු වංචාව කළේ තමා නොවේ ද? මේ අන්තයට ඇය තල්ලු කර දුමුවේ තමා නොවේ ද? ඇය සියල්ල දරා ගනිමින්

කරන්නට වේලාව මෙය බව ඇය දැන සිටියා ය. තව දුරටත් ඔහුට වංක වීමේ තේරුමක් නැත . ඇය ආයාසයෙන් වචන එක්තැන් කර ගන්නා ය. “දිලීප.. මේ දැර..වා..... මේ දැරවා මයාගෙන නෙවෙයි..”

“ඒක මට ආයෙ විශේෂයෙන් කියන්න දෙයක් නෙවෙයි..” ඔහු සැහෙකින් කීවේ ය.

“මං... මට මයාගෙන් වෙන් වෙන්න මිනෙ..”

තමා සමගම සිටිනු ඇතැයි තමන් තුළ වූ විශ්වාසය බිඳ වැටෙමින් තිබෙන ආකාරය දරාගන්නට නොහැකි තරම් කටුක ය.

දිලීප පුටුවෙන් හැරිට ජනේලය වෙත ගොස් පහළ විශ්ව විද්‍යාල බිම දෙස බලා සිටියේ ය. දේශනා නිම වී පිටව යන තරුණ තරුණියක් ඔහුට පෙනෙයි. පීච්තය පිළිබඳ කිසිදු බරක් පහලක් නොදන්නා සේ ගිහැහෙමින් සිටින ඔවුන් දෙස බලා සිටීම පවා සතුටක් ඇති කරයි.